

Kun se on tarkkaa niin se on tarkkaa. Poliisi antoi kirjallisia huomautuksia pyöräilystä Siltasaarenkadun jalkakäytävällä.

Helsingin poliisi jakoi 30 kertaa tunnin sisällä kirjallisen huomautuksen pyöräilystä Siltasaarenkadun jalkakäytävällä. Poliisin jakamassa (Twitter) kuvassa näkyy arviolta 10 m leveällä jalkakäytävällä silmäkantamassa yksi jalankulkija. Tilaa on! Itse pyöräilin samana hellepäivänä Helsingin ydinkeskustassa. Mannerheimintiellä raivokkaat pikapyöräilijät ohittelivat hitaampia kurvailemalla pyörätiestä huolimatta jalkakäytävän puolella jalankulkijoiden välistä. Aleksanterinkadulla täpötäysillä jalkakäytävillä tasapainotteli kymmenittäin "kaupunkipyöräilijöitä" jalankulkijoiden keskellä. Ratikoille varattu katutila oli tyhjänä, mitä nyt aika ajoin ratikka tai yksinäinen taksi vieraili siinä. Poliisia ei näkynyt missään.

Miksi poliisi iskee paikkaan, jossa pyöräily jalkakäytävällä ei aiheuta vaaraa? Se kerää tilastoonsa maksimimäärän "toimenpiteitä" paikassa, jossa liikenneolosuhteet huomioiden todennäköisimmin pöräillään jalkakäytävällä. Missä varmimmin pääsee näpäyttämään.

Miksi poliisi ei ole paikalla, jossa liikennesäännöt ja -turvallisuus sitä eniten kaipaisi?

Miksi kaduilla ja teillä koko päivän toimiva poliisi ei havaintojensa perusteella tee parannusesityksiä liikennesuunnittelijoille? Kuten että Siltasaarenkadun ylileveälle jalkakäytävälle olisi hyvä mahduttaa erillinen pyörätie? Vastaavasti maaseudulla poliisiauto saattaa vuosia päivittäin pyrkiä kolmion takaa päätielle vaatimatta tieviranomaista poistamaan kasvillisuuden muodostamat vaaralliset näkemäesteet.

Muistan aurinkoisen sunnuntain aamuseitsemältä heinäkuussa 1983 Pitäjänmäentiellä. Ei jalankulkijaa, ei liikennettä, ei poikkikatuja. Yksinäinen ystävällinen poliisimies pysäytti Kehä1:n ylittävän sillan jälkeen: "63 km/h 50:n alueella, pitää antaa sakko!"

- Siis "pitää antaa" ja että „liikenneturvallisuuden vaarantamisesta“, eikä ristin sielua missään, tuhahdin, on sinullakin työ!

“Minkäs teet, kun käsky käy että pitää heti kukonlaulun aikaan seistä tässä ja mitata“! Nuori poliisi oli yhtä harmistunut kuin minä.

Itse asiassa Suomen poliisin tunnusmerkinä on yhä tänään toimia kuin Tsaarin virkamies: käydä kiinni missä helpoimmin pääsee näpäyttämään välittämättä siitä missä poliisia eniten tarvitaan. Sitä se oli kun valoisina kesäöinä tyhjällä Kulosaaren sillalla vaanittiin ylinopeutta ajavia takseja. Sitä on yhä ylimmän poliisijohdon tapa valvoa laitonta ammattiliikennettä Suomessa. Se on vitsi. Huono vitsi.

Eihän se mikään salaisuus, että moni poliisi on kiivennyt ripeästi uratikkaita esittämällä esimiehilleen komeita "toimenpidesaavutuksia". Vähemmän on katsottu niiden tarkoituksenmukaisuutta.

Eikä Helsinginkään poliisi ole poikkeus. Vuosikaudet jatkunut autojen virta päin Fredrikindrikinkadun kiellettyä ajosuuntaa ei löydä ratkaisua enempää poliisin kuin liikennesuunnittelijoidenkaan taidoista. Sen sijaan peltipoliisi ja ylinopeuksien pyydystäminen missä onnettomuusvaara on pienin, on muodostunut myös Helsingin poliisin "valtiksi".

Mitä enemmän näen Suomen poliisin toimintaa, sitä enemmän ihailen Saksan, Englannin, Ranskan, Espanjan, Italian, jopa Sveitsin poliisin toimintaa. Tietysti niissäkin löytyy pikkusieluisuutta ja tärkeilyä. Selkeänä pääasiana näkyy kuitenkin johdonmukainen keskittyminen päätehtäviin juuttumatta vähemmän tärkeisiin.

Ranskassa ylinopeudet valtakaduilla ja -teillä on maan tapa. Poliisi saattaa valvoa näkyvästi ylinopeudella kulkevaa liikennevirtaa puuttumatta millään tavalla siihen. Kysyin poliisilta syytä. "Eihän nyt ole mitään vaaraa" kuului lyhyt arvio. Kerran ihmettelin moottoripyörän päällä moottoripyöräilijöiden hurjaa menoa liikenteen keskellä. Mikä on periaate, kysyin.

"Ole näkymätön. Älä pidennä jonoja. Älä ole muiden tiellä. Älä lisää ruuhkaa. Käytä katutilaa jota autot eivät käytä", kuului neuvo.

~~Elää ja antaa elää on pulkka- ja hiihtoseuran jäsenlehti. Se on tarkoitettu kaikille jäsenille ja se sisältää uutisia, vinkkejä ja muita kiinnostavia artikkeleita.~~